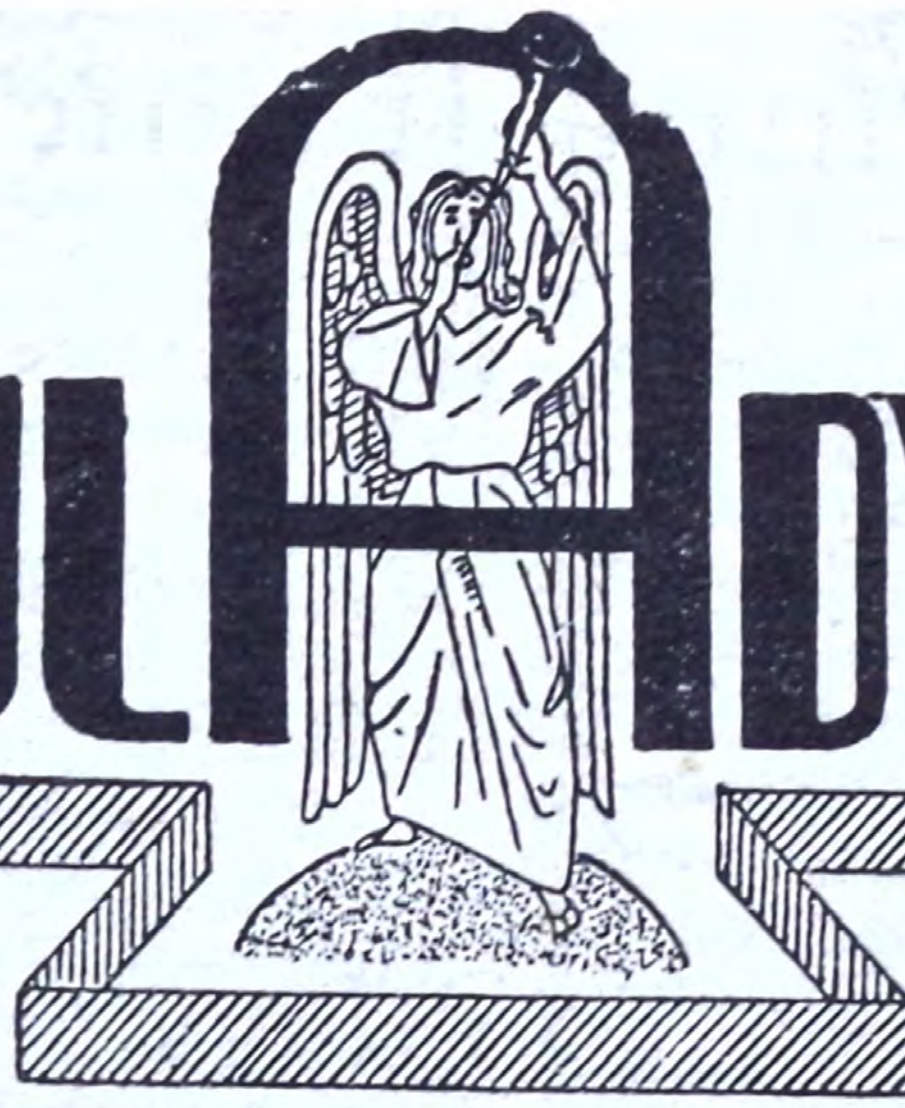

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIII Nr. 1

IANUARIE 1955

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Pentru pacea anului 1955

Mulțumiri să fie aduse Bunului Dumnezeu că în anul care a trecut El a păstrat pacea în inimile noastre, în Biserica noastră, și în țara noastră, iar ca răspuns la rugăciunile credincioșilor precum și la acțiunile oamenilor iubitori de pace, El a făcut să înceteze războiul pe întreg globul pământesc.

Cunoaștem din Scripturi eforturile distrugătoare ale puterilor răutății și știm că îngerii cei buni duc o luptă serioasă pentru menținerea păcii între popoare. Tot în acest scop și întreaga omenire doritoare de pace se unește într-o singură tabără, ca prin cuvânt și muncă să contribuie la realizarea unei păci trainice.

Ne bucură faptul că pășind într-un an nou, împlinirea nădejdi finale a creștinului, adică arătarea glorioasă a Domnului Isus Hristos „acum este mai aproape de noi decât atunci când am crezut”. „De aceea, prea iubiților, fiind că așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace”. „Este ceasul să treziți din somn”, zice apostolul, și să „urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră”.

Bunul Dumnezeu ne va păstra pacea, atâta timp cât

noi o folosim pentru realizarea năzuințelor nobile, pentru binele societății, și pentru mântuirea semenilor noștri și a noastră personală. Să ne străduim deci, ca îngerii Domnului să ne găsească la datorie. Să unim eforturile noastre cu ale îngerilor și ale oamenilor folosiți de ei, ca anul 1955 să fie un an al păcii, al progresului și al prosperității în toate cele bune. Să ne rugăm și mai departe pentru succesul acțiunilor de pace și să ne facem partea noastră de lucru în mod conștiincios și la timp, contribuind astfel la menținerea păcii și la fericirea societății în care să ne dovedim trimiși de Domnul ca soli ai păcii.

Să ne ajute Domnul, ca în umilință și într-o viață rodnică să ne pregătim să întâmpinăm pe Domnul Isus care este chiar „Domn al păcii”; iar pentru anul 1955, „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos”.

FALUVEGI DEZIDERIU

Campania agricolă de primăvară

„Oriunde se muncește este și câștig, dar oriunde se vorbește este lipsă”, zice înțeleptul Solomon.

„Înțeleptul face iarna car și vara sanie”, sună proverbul nostru din bătrâni. Cele două proverbe vorbesc mult și pot avea aplicația în mod practic în toate domeniile de activitate; dar de data aceasta gândurile noastre se îndreaptă spre o ramură care acum este în toi și anume: campania agricolă de primăvară.

Cîrmuirea dă o importanță deosebită acestei ramuri de activitate pe tărîm agricol, concentrînd forțe puternice pentru încurajarea, stimularea și cultivarea pămîntului, ca producția la hectar să fie sporită față de anul trecut, și în felul acesta să se îmbunătățească și mai mult viața oamenilor muncii din Republica Populară Romînă.

Unde să fie locul Credincioșilor Adventiști, știind porunca lui Dumnezeu care zice: „Șase zile să lucrezi și să-ți faci tot lucrul tău”? Și „ca să fii totdeauna cap și niciodată coadă”? Să ne îndemnăm a fi printre fruntași în campania agricolă de anul acesta.

Cu uneltele pregătite din timpul iernii, ca: pluguri,

tractoare, semănători ș.a., să fim pe teren în plină activitate agricolă; pe brazdă. Să dovedim cu fapta că înțelegem imperativul de a fi printre cei dintii pe ogoare la pregătirea lor; a lucra conștiincios în arături adînci și semănături de orz, ovăz, cartofi, porumb, ș.a.; și în orice formație agricolă ne-am găsi: în gospodărie de stat agricolă colectivă, întovărășire agricolă, gospodărie individuală; — zorindu-ne la arături și la aruncarea seminței sub glie, așa cum glăsuște Biblia: „Cine se uită după vînt nu va semăna, și cine se uită după nori, nu va secera... Dimineața seamănă-ți sămînța și pînă seara nu lăsa mîna să-ți se odihnească, fiind că nu știi ce va izbuti aceasta sau aceea sau dacă amîndouă sînt deopotrivă de bune”.

Exemplul are o mie de voci. Un credincios ca să poată vorbi fără cuvinte și ca să vorbească mult, să fie un exemplu, o pildă, un stimulent pentru alții în toate lucrările bune și de folos comun, pentru binele lui, al semenilor și al țării, și va vedea multe binecuvîntări venite de la Domnul.

GH. GHERASE

Sfînta Treime

Credința creștină a adventiștilor de ziua a șaptea nu este o credință religioasă fantezistă, ci în totul rațională, fiind întemeiată pe Cuvîntul lui Dumnezeu, așa cum se află descoperit în Sfintele Scripturi. În cele ce urmează redăm, într-un succint rezumat, ceea ce cred credincioșii adventiști de ziua a șaptea despre: **Sfînta Treime**.

Sfintele Scripturi ale Vechiului și Noului Testament, ne descoperă pe un *singur Dumnezeu* adevărat (1 Cor. 8, 6; Efes. 4,6) ca pe o ființă, persoană spirituală, pretutindenea de față, atotputernic (Gen. 1,26,27), veșnic (Ps. 90, 2.), nemărginit în înțelepciune, sfințenie, dreptate, adevăr, milă și bunătate. El este Creiatorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. (Gen. 1,1; Fapte 17,24).

Isus Hristos este Cuvîntul întrupat, deci Dumnezeu adevărat și om adevărat (Ioan 1,14). El este Domnul (1 Cor. 8,6). Fiul veșnicului Tată (Ioan 3,16; Rom. 8,32) prin care toate s-au făcut și prin care sînt ținute toate lucrurile (Col. 1,16.17.). Mîntuirea omului din păcat nu se putea face decît printr-o deplină satisfacere și împlinire a sfîntei dreptăți a lui Dumnezeu (Ebrei 9,22; 1 Ioan 1,7.). Care de la început a hotărît pe Fiul Său ca

jertfă ispășitoare (1 Petru 1,18-20) pentru păcat. Pentru aducerea la împlinire a planului de mîntuire. Isus Hristos a murit pe cruce, a înviat a treia zi (1 Cor. 15,3.4) și S-a înălțat la ceruri unde mijlocește prin meritele singelui Său pentru ertarea păcatelor acelor care cred în El și păzesc poruncile Lui (Marcu 16,19; Rom. 8,34).

A treia persoană a dumnezeirii este Duhul Sfînt care este trimis și de Tatăl și de Fiul (2 Petru 1,21; 1 Petru 1,10.11; Ioan 15,26) spre a executa pretutindeni veșnica voință a Tatălui și a Fiului (Ioan 14,16.26; Ioan 15,26). Spiritul Sfînt nu asistă Biserica spre a face descoperiri contrare celor făcute deja în cuprinsul Sfintelor Scripturi, ci numai pentru a păstra învățătura lui Isus Hristos în curăția ei cea dintîi (Apoc. 22,18.19). Pentru aceasta Sfintele Scripturi ale Vechiului și Noului Testament scrise sub inspirația Duhului Sfînt, sînt descoperirea divină și constituie singura regulă în materie de credință (Ioan 5, 39; Isaia 34,16; 2 Tim. 3,16.17).

„Căci trei sînt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvîntul și Duhul Sfînt, și acești trei una sînt“. (1 Ioan 5,7).

Împreună lucrători cu Dumnezeu

1. Ca reprezentanți ai Lui între oameni, Hristos nu alege îngeri care n-au căzut niciodată; ci ființe omenești cu aceleași patimi ca și aceia pe care caută să-i salveze. Fiecare ucenic este născut în împărăția lui Dumnezeu ca lucrător. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine dătător. Harul lui Hristos în suflet se face ca un izvor în deșert, curgînd pentru a răcori pe toți cei care doresc să bea din apa vieții. În lucrarea de slujire la care ne-a chemat Dumnezeu în Biserică, nimeni nu poate fi înlocuitorul celuilalt. De asemenea aceasta nu poate fi nici neglijată nici neluată în seamă, deoarece împlinirea ei cuprinde în sine fericirea cuiva pentru care a murit Hristos.

2. La lucrarea de slujire este chemat fiecare credincios, dar în mod deosebit este chemat acel credincios care a primit și o slujbă în biserică; acela care a fost pus de o parte pentru a conlucra cu Dumnezeu în ogorul Sfintei Sale Evanghelii. Chemarea ca slujbaş în Biserică este însă adesea foarte puțin prețuită. Unii slujbași se socotesc împovărați cu o lucrare pe care nu totdeauna sînt bucuroși s-o facă. Cugetînd însă adînc la chemarea Tatălui ceresc, slujbaşul credincios ar trebui să prețuiască cum se cuvine chemarea lui la slujbă. Este oare lucru de mică însemnătate ca omul — oare pe drept poate fi asemănat cu un fir de iarbă care se trece — să fie chemat să îndeplinească o slujbă a cărei rezultate vor dăinui nesfîrșită veșnicie?

3. Prin harul lui Hristos împărțit lor, slujbașii bisericii pot fi unelte vii omenești spre a ajuta la curățirea sufletului de murdăria lui morală; chipul lui Dumnezeu se va descoperi în suflet, iar caracterul va fi schimbat prin puterea harului Său. Dacă Evanghelia este bine reprezentată prin aceia care pretind a fi creștini, ea este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Hristos răstignit pentru păcatele noastre ar trebui să smerească pe fiecare suflet înaintea lui Dumnezeu. Hristos înviat din morți, înălțat în ceruri, viul nostru Mijlocitor înaintea lui Dumnezeu, este știința mîntuirii sufletelor noastre.

4. La îndeplinirea conștiințioasă a slujbei la care am fost chemați în biserică Domnului ar trebui să ne îndemne și faptul că Cel care ne cheamă să fim conlucrători cu El este chiar Dumnezeu. „Căci noi sîntem împreună lucrători cu Dumnezeu...“, zice Cuvîntul Domnului. (1 Cor. 3,9.). Ce alt privilegiu mai înalt am putea dori decît să fim lucrători împreună cu Dumnezeu? Cînd cugetăm la lucrul acesta în toată profunzimea lui, ființa noastră întreagă se pleacă în smerită adorare înaintea Bunului nostru Tată ceresc care ne-a chemat la lucru alături de El. Fie ca binecuvîntarea: „Bine serv bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri“. (Matei 25,21) să poată fi rostită de Tatăl nostru Cel ceresc cu privire la fiecare slujbaş al Bisericii Sale.

CONDUCEREA ÎN BISERICA

1. Cum S-a îngrijit Dumnezeu de o conducere în biserică apostolică? 1 Cor. 12,28.

Pe lângă apostoli și alții, Dumnezeu S-a îngrijit să fie puși în biserică și „cîrmuitori“. Este clar arătat că Pavel a condus și bisericile locale și pe credincioși. (1 Cor. 7,17; 4,17). Ideia de conducere este exprimată și prin cuvîntul „episcopi“ folosit în Fapte 20,28.

2. Ce nume au primit slujbașii din conducerea bisericii apostolice? Efes. 4,11; Fapte 20,28.

S-au folosit, diferite expresii, precum: presbiteri, diaconi, episcopi, la două grupe de bărbați: la grupa apostolilor la care aparținea și Pavel și la grupa presbiterilor bisericilor locale. Cei dinții primeau binecuvîntarea de consăcrare din partea întregii biserici și puteau servi biserică oriunde s-ar fi găsit ea. Ceilalți erau consacrați prin binecuvîntare pentru bisericile locale, ceea ce îi îndreptățește să lucreze numai în aceste biserici.

3. După care principii avea loc alegerea slujbașilor în Biserică? Fapte 6,3-6.

Slujbașii bisericii nu erau aleși de către cei care aveau o slujbă mai înaltă în biserică, după cum nici numai de către membrii laici ai bisericii. Biserica creștină adventistă de ziua a șaptea crede că corpul pastorilor și membrii laici poartă împreună răspunderea în ceea ce privește alegerea slujbașilor. Aceasta este rînduiala biblică:

1. Cu ocazia alegerii celor șapte bărbați această rînduială iese vădit la iveală, cînd Petru zice bisericii: „alegeți dintre voi șapte bărbați“. Aleși fiind de biserică, apostolii și-au pus, după aceea, mîinile peste ei.

2. Cu ocazia alegerii de presbiteri pentru bisericile locale (Fapte 14,23) vedem că apostolul Pavel se sfătuiește cu membrii bisericii care rînduiește presbiteri (prin ridicare de mînă).

Cîteodată — cum e cazul cu Pavel — Dumnezeu cheamă în lucrare direct și personal; dar chiar și în asemenea cazuri cel chemat este trimis la biserică. (Fapte 9,6). Mai tîrziu biserică a pronunțat un „Amin“ cu privire la această chemare a lui Dumnezeu. Aceasta a avut loc cu ocazia întăririi prin binecuvîntare (Fapte 13,1-3).

4. Ce însușiri spirituale cere Domnul de la slujbașii bisericii Sale? Exod. 18,21; Fapte 6,3.

Aceste texte biblice ar trebui citite de fiecare slujbaș al bisericii cu multă rugăciune.

5. Cum erau cei aleși din fii lui Isahar? 1 Cron. 12,32.

6. Ce îndemna Pavel pe Corinteni să nu facă cu privire la conlucrătorul său, Timotei? 1 Cor. 16,11.

7. Asupra căror fapte este avertizat cel chemat în slujbă ca să nu le facă? Deut. 16,19,20.

Acestea sînt sfaturile pe care le dă Dumnezeu acelor

care sînt chemați la vreo slujbă în biserică Sa; acelor care au ocazia să se întîlnească în comitete cu oameni și cu probleme.

8. Prin ce cuvinte sînt avertizați slujbașii în ceea ce privește lucrul după bunul plac? Prov. 24,6.u.p.

„Noi trebuie să procedăm înțelept și chibzuit în armonie cu judecata sfetnicului temător de Dumnezeu; căci numai mergînd pe această cale vom avea siguranță și tărie.

RĂSPUNDEREA SLUJBAȘILOR ȘI RAPORTURILE DINTRE EI ȘI MEMBRII BISERICII

1. Ce răspunderi revin acelor care sînt chemați la o slujbă în biserică? 1 Petru 5,2,3; Rom. 12,8.

În primul text se vorbește despre acei care „păstoresc“ sau supraveghează turma lui Dumnezeu; în cel de al doilea despre cei care „cîrmuiesc“. Cîrmuirea în biserică este o cîrmuire cu totul deosebită. Adevăratul păstor sufletește nu va rămîne niciodată înapoi ca să mîine turma de la spate, ci ca un păstor credincios, el va merge înainte și va călăuzi oile. El nu va sili biserică să facă ceea ce el însuși nu face; el va fi acela care va face primii pași și va arăta drumul. Adevăratul păstor va conduce turma la pășuni verzi.

2. Care trebuie să fie scopul final al lucrării de cîrmuire în biserică? Efes. 4,11,12.

Ideia în aceste texte este că ținta lucrării de cîrmuire în biserică trebuie să fie desăvîrșirea celor credincioși. Aceasta a fost și ținta apostolului Pavel (Col. 1,28).

„Trebuie să facute planuri cît mai bune cu privire la angajările lucrătorilor (biblici) care merg în Comunitățile noastre, mici și mari, pentru ca să învețe pe membri cum au să lucreze în vederea lucrării de zidire a bisericii și chiar a celor care nu cunosc pe Dumnezeu. Lucrarea de formare și educare este necesară.

3. Cînd va fi supusă la ultima probă lucrarea fiecărui slujbaș al Bisericii? 1 Cor. 3,13.pr.p.14.

Este lucru important să se facă o lucrare curată și temeinică, și care să „rămînă în picioare“.

4. Cum sfătuiește Domnul pe membrii bisericii în ceea ce privește raporturile dintre ei și cei chemați la o slujbă în biserică? 1 Tes. 5,13. *Și în Proverbi în Dragost*

5. Ce ne îndeamnă Cuvîntul Domnului să facem față de cei chemați la răspunderi mari în Biserică Sa? Ebrei 13,17.

„Intotdeauna au fost în Biserică oameni care continuă să năzuiesc după independență personală. Se pare că aceștia nu pot să înțeleagă că o astfel de independență a spiritului ușor amăgește pe oameni să aibă o prea mare încredere de sine și propria lor judecată să o con-

sidere mai înaltă decât sfatul și judecata fraților lor, în mod deosebit a aceluia care sînt chemați de Dumnezeu să ocupe slujba de conducători ai credincioșilor Săi.

6. Care este învățătura Domnului către slujbașii bisericii în ceea ce privește raporturile dintre ei și membri? Marcu 10,43.44; 1 Petru 5,3.

7. Cu ce este comparat un slujbaș care umblă după Cuvîntul Domnului? 1 Tes.2,7.

8. Ce pildă a lăsat Isus Hristos, marele Păstor al oilor, subpăstorilor Lui? Mat. 14,14; Marcu 1, 41; Luca 7,13.

„El a lăsat patria Sa cerească, pentru ca să ne caute pe noi. Vrem noi să fim păstorii Lui, care să căutăm pe cei pierduți și rătăciți? Nu vrem noi să lăsam să se manifesteze în viața noastră delicatețea Sa divină și îndurarea Sa plină de milă?“

LUCRAREA ÎN ARMONIE A BISERICII

1. Ca la ce privește Isus Hristos la Biserica Sa? Efes. 5,25.29.

Isus Hristos privește la biserica Sa ca la ceva drag. „Dumnezeu are un popor (credincios) de care se interesează cerul întreg, și el este pe pămînt obiectul cel atît de scump al lui Dumnezeu“.

2. Care au fost unele din ultimele cuvinte ale Domnului Isus înainte de înălțarea Sa la cer? Marcu 16,15.

3. Cit de credincios a rămas apostolul Pavel în mărturia pe care el a dat-o despre Isus Hristos? Fapte 26,22.

4. Pe ce cale se poate propovădui învățătura cea curată a Sfintei Scripturi? Rom. 2,21; 1 Cor. 9,17.

Învățătura pe care o dăm altora trebuie să fie trăită în viața noastră întocmai după Cuvîntul Domnului ca nu cumva să ajungem noi înșine „să fim lepădați“.

5. Cine este punctul central al credinței noastre? 1 Cor. 1,23.pr.p.; 2,2.

Predicile noastre trebuie să aibe ca punct central pe Isus Hristos. Orice adevăr strălucește de la El. În mărturia noastră pentru Dumnezeu, Hristos trebuie să fie „proslăvit“. El trebuie să fie „totul și în toți“. Noi credem în Hristos Cel crucificat, în Hristos Cel înviat, în Hristos Cel înălțat la ceruri și în Cel care va reveni.

Să proslăvim pe Isus Hristos în predicile, în cîntările și în rugăciunile noastre.

6. Cum urmează să se considere întreolaltă membrii Comunității? Gal. 6,10.

7. Ce zice Dumnezeu că este pentru cei credincioși? 2 Cor. 6,18.

8. Ce spune psalmistul despre împreună locuire a fraților? Ps. 133,1.

9. Pe ce cale se poate exprima bucuria și fericirea împreunei locuiri a membrilor bisericii? Col. 3,16.

Comunitatea este locul unde credincioșii învață să trăiască viața de credință într-o comuniune creștină. Ea este marea probă pentru viața comună din cer. Continua șlefuire și netezire a pietrei de cremene de la țărnușul apei, ne face să înțelegem în chip potrivit experiența pe care o facem în legătură cu viața comună a bisericii.

10. Ce a cerut Isus Hristos, în rugăciunea Sa arhierască, pentru membrii bisericii Sale? Ioan 17,21.

„Unirea care există între urmașii lui Hristos, este o dovadă, că Tatăl a trimis pe Fiul Său să mîntuiască pe cei păcătoși; ea este o dovadă a puterii Sale, deoarece numai miraculoasa putere lucrătoare a lui Dumnezeu poate uni ființe omenești diferite într-o armonioasă colaborare, a cărei țintă este vestirea în iubire a adevărului“.

11. Care cuvînt al lui Dumnezeu exprimă voia Sa ca cei credincioși să se bucure de părășia celor sfinți? 1 Ioan 1,3.7.

„Cuvîntul „părășie“ înseamnă a avea parte, a fi părăș“. „Cînd credincioși consacrați se adună... iubirea creștină, care este legătura desăvirșirii, îi va cuprinde. Iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele își găsește, expresia în mod cu totul natural în cuvinte de iubire, de simpatie și de prețuire a fraților“.

ISUS HRISTOS CA PASTOR

1. Ce ilustrație a folosit Isus Hristos pentru a arăta legătura dintre El și biserica Sa? Ioan 10,1-3.

Noi nu vom fi mîntuiți ca un oarecare dintre oameni adus de Domnul Său în staul, ci ca cel iubit de Domnul fiind prea bine cunoscut fiecare pe numele său.

„El niciodată nu a confundat pe Toma cu Ioan, pe Petru cu Natanael, ori pe Maria cu Marta al căror nume sînt trecute în felul acesta în Cartea vieții Mielușelului“.

2. Cum se numește pe Sine Isus Hristos? vers.11.pr.p.

3. Ce mare sacrificiu îl îndeamna iubirea pe păstorul cel bun să facă? vers.11.u.p.

4. Ce legătură strînsă există între Isus Hristos și urmașii Săi? vers.14.15.

Oile ascultă glasul păstorului lor. Ele îl urmează cu deplină încredere că el le conduce la pășuni bogate și ape limpezi. Aceasta este una din ilustrațiile cele mai vii pe care le poate avea ochiul omeneșc cu privire la pilda Domnului amintită în Evanghelia după Ioan.

5. Pentru ce iubirea Tatălui este mare față de Fiul Său? vers.17.

„Adică, Tatăl Meu mă iubește pe Mine mai mult fiindcă Mi-am dat viața pentru răscumpărarea voastră. Devenind locțiitorul și garantul vostru, prin jertfirea vieții Mele, prin luarea asupra Mea a răspunderilor și a fărădelegilor voastre, Eu am ajuns iubit de Tatăl Meu“.

6. În ce cuvinte și-a exprimat psalmistul încrederea sa în Păstorul său? Ps. 23,1-3.

7. Ce vedea el chiar în încercările de care ar fi avut parte? vers.4-5.

8. Cum se simțea el alături de Păstorul său cel Bun? vers.6.

9. Luînd pildă de la Domnul Hristos ca Păstor, ce vor face slujbașii bisericii în lucrarea lor pastorală? Ezechiel 34,14.16.

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2

București - Str. Brezoianu 23-25 - c. 1278